

[Fritze Teisen.]

Tilfælde er det allerede nu den paagældende bidragspligtige umuligt at yde det fastsatte Bidrag, og hvorledes skal det saa gaa i Fremtiden? Jeg forstaaar egentlig ikke helt, at der skal være Forskel paa Størrelsen af det Bidrag, der skal ydes til Børn fødte udenfor Ægteskab og til Børn fødte i Ægteskab. Man har gjort det sidste større end det første og derved tilsigtet, gaar jeg ud fra, en vis Pønalvirkning, som man netop andre Steder i Lovforslaget har været saa human at slette. At Bidragene til de ægtefødte Børn skal være større end Bidragene til de udenfor Ægteskab fødte er en Ændring, som jeg i høj Grad beklager.

Jeg tror heller ikke, det vil være muligt under de nuværende økonomiske Forhold at forhøje Bidragene saaledes, som sket er. Nu ved jeg meget vel, at der vil blive sagt: Ja, men vedkommende bidragspligtige behøver ikke at bidrage mere, end han kan komme til at afsone, men denne Bestemmelse om, at der paa Forhaand skal dekretes Afsoning for et vist Beløb, mener jeg vil være overordentlig katastrofal for Stat og Kommuner, thi Resultatet vil netop blive, at de bidragspligtige aldrig nogen Sinde betaler mere, end der er dekretet Afsoning for. Skal man ind paa gennem en Resolutions Udfærdigelse at bestemme, hvor meget den paagældende bidragspligtige eventuelt skal afsone, er man paa usikker Bund, thi man kan kun lægge den paagældende bidragspligtiges økonomiske Forhold i Dekretets Øjeblik til Grund, og vi ved jo, hvor usikre Tiderne er, hvorledes den Mand, der har Arbejde i Dag, kan blive arbejdsløs i Morgen, og omvendt. Vi ved ogsaa, at naar Sagen kommer frem, saa at Afsoningen bliver aktuel, er der forfaldet et Bidrag, som ikke vil kunne røres, og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes det da skal gaa for sig, om det er Mening, at man skal kunne ændre Afsoningsdekretet, saa det ogsaa kommer til at omfatte det forfaldne Bidrag. Det kan ske, at man i 1934 dekretes, at der skal afsones et vist Beløb, saa betales der noget underhaanden, og Sagen kommer først frem til Afsoning 4—5 Aar efter, da Mandens Forhold er fuldstændig forrykkede. Det er kun en ganske lille Enkelthed, som jeg har draget frem for at vise, at selv om Lovforslaget er gennempløjet, er der utvivlsomt Masser af Ting i det, som man ikke har gennemtænkt Konsekvenserne af.

Det bestemmes ogsaa i Lovforslaget, at der af det offentlige vil kunne udbetales

Bidrag, til hvis Fastsættelse der ingen Hjemmel er, heller ikke i denne Lov. Jeg tænker her paa den Bestemmelse i § 209, jfr. § 184, der siger, at der vil kunne ske Udbetaling af et Bidrag til en Hustru under Svangerskab og Fødsel, naar et saadant Bidrag er paalagt ved Dom, ved Forlig eller Overenskomst o. s. v. eller i øvrigt fastsat af Overøvrigheden. Men Overøvrigheden har i Øjeblikket, saaledes som Børneloven er, ingen Hjemmel til at fastsætte et saadant Bidrag. Hvis Parterne ikke er enige, findes der ingen Hjemmel. Her er altsaa givet Hjemmel til at udbetale Bidrag, som der i alt Fald ikke i Øjeblikket er nogen Hjemmel til at udbetale, og jeg maa da gaa ud fra, at den højtærede Minister har tænkt sig at søge tilvejebragt en saadan Hjemmel.

Spørgsmaalet om Enkemandsbørn har ogsaa fra vor Side under Sagens Behandling i Folketinget gentagne Gange været udsat for stærk Kritik. Man er her gaaet den samme Vej, som Ministeren gik i Spørgsmaalet om Fattighjælpsvirkninger, at man, om jeg saa maa sige, har vendt Teksten om, har vendt Forholdet om, saaledes at det ikke mere skal være det sædvanlige, at man yder Hjælp til dem, men at man kun skal kunne gøre det i særlige Tilfælde. Jeg ser ogsaa, at man har nedsat de beregnede Udgifter til Enkemandsbørn til Halvdelen. Men Spørgsmaalet er stadig for os, om man bør gaa denne Vej, om det er rigtigt, om der ikke heri ligger Spiren til en fuldkommen offentlig Børneforsorg, og om man ikke i mangfoldige Tilfælde kommer til at gøre ikke en samfundsgavnlig, men snarere en samfundsfjendtlig Handling. Det er et Spørgsmaal, som mit Parti har haft overordentlig stor Interesse for, og som vi gerne havde været med til at drøfte, men som vi altsaa heller ikke har kunnet deltage i Forhandlingerne om.

Hvad angaar hele Spørgsmaalet om den private Velgørenhed, hvis Værdi for Samfundet neppe nogen vil underkende, mener vi, at den her gaas saa nær, at det meget vel kan komme dertil, at den afslappes i ganske overordentlig høj Grad, hvilket ikke direkte vil kunne siges at være til Fordel for Staten, Kommunerne eller Samfundet som saadant.

I Stedet for de foreslaaede Kommunaalaan er der jo saa kommet et nyt Afsnit om Hjælp under forbigaaende Trang og i uforudseelige Trangtilfælde, en lille Art Hjælpekasse, om jeg saa maa sige, der dog har faaet sin Begrænsning derved, at der er sat et bestemt Beløb pr. Indbygger i Kommunen, indenfor hvilket